

kommer mig meest tiltalende, er unægtelig Mindretallets Forslag om private Bærgemaal, men ogsaa det har sine store Betænkkeligheder, og det ærebe Mindretal har selv opstillet en saa vidtløftig og streng Control, at alene denne vilde falde høist besværlig, for ikke at sige kostbar. Man har desuden nærliggende Exempler paa, hvor farligt det private Bærgemaal er, naar det ikke controlleres ganske overordentlig stærkt, og jeg gjentager, at en saa stærk Control vilde blive en næsten uoverkommelig Bænkfelighed. Det er bekjendt, at det private Bærgemaal for Umhyndiges Midler, der finder Sted i Sverrig, har givet en hyppig Anledning til saa store Tab og Misligheder i Bestyrelsen, at man endog er gaaet saa vidt, at man har givet Umhyndiges Midler fortrinlig Panteret i faste Eiendomme, saaledes at al thinglæs[te] Styld paa saadanne Eiendomme maa vige tilbage, dersom den Umhyndiges Midler ikke ere blevne udredebe; men dette har man dog endelig fundet at være et saa frygtelig creditspildende Lovmiddel, at man igjen har hævet det. Hvad der nærmest har svævet det ærebe Mindretal for Die, synes at være det franske System; men jeg tilstaaer, at det ikke er mig ganske bekjendt, om det virkelig er tilfredsstillende. Jeg skulde dog næsten troe, at det var det saa temmelig, da man saa sjældent hører Klager derover, men det ærebe Mindretal maa lægge Mærke til, at dette er et ganske anderledes udarbejdet System. Det er en fuldstændig Familieraadsbeslutning, hvor efter Bærgen indskættes, er en Contraværg — kan man gjerne kalde ham — og tillige paa en vis Maade et Statstilhyn. Der er vist Meget, der taler for det, men da det vilde være noget Nyt her, tør jeg ikke paatage mig at sige, om det vilde være heldigt at forsøge dermed her. Det Forslag, som dernæst har tiltalt mig meest, er det, der gaaer ud paa at lade hvert Amt sørge for, at de Midler, der komme ind som Umhyndiges, blive udlaante og bestyrede paa den simpleste Maade. Jeg begriber virkelig ikke, hvorfor man vil bevære en saadan Lov med Regler, som skulle følges ved Udlaan i faste Eiendomme, thi dette kan kun give Anledning til større og mindre Misligheder. Man kan tage, hvad Forholdsregler

man vil, saa vil det Slags Udlaan tidligere eller sildigere i større eller mindre Grad blive usikre, og det forekommer mig at være en Uforstandighed, at man vil udlaane Penge paa den Maade, efterat man her i Landet har faaet saadanne Anstalter, som i deres Obligationer give den allerførste Sikkerhed for Pengenes Anbringelse. For Tiden er det tilladt at udlaane Umhyndiges Midler indtil $\frac{2}{3}$ af Værdien, men det kan neppe undgaaes, at denne Værdi i enkelte Tilfælde og til enkelte Tider findes at være utilstrækkelig. Derimod maa det antages, at saalænge Landet bestaaer, vil Udlaan gennem disse Creditforeninger af $\frac{2}{3}$ af Værdien være sikkert, og man kan undgaa hele den vidtløftige Bestyrelse, som følger af, at Pengene skulle udlaanes efter Taxation o. a. desl., ved blot at anbringe dem i Papiere, som bære en sikker Rente, og hvis Bestyrelse slet ikke koster Noget. Det forekommer mig, at det vil være det Rigtigste ligefrem ved Loven at bestemme, at Udlaan i faste Eiendomme skulle skee paa den Maade. Alle de Indvendinger, man vil gjøre derimod, troer jeg virkelig ikke ville staae sig, og jeg er fuldkommen enig med det ærebe Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i, at naar der falder Penge i Arv til Umhyndige, har det Sted, hvor Arven falder, ikke det fjerneste Krav paa, at Pengene der skulle blive udlaante. Man vil ogsaa derved kunne undgaa at have en saakaldet Reservecfond. Dersom denne skulde have en saadan Størrelse, at det skulde kunne være til Betryggelse, vilde det være nødvendigt at tage et høist ubilligt Afdrag fra den nærværende Slægt, men det er ikke rigtigt forud at lade betale for, hvad der mulig i Tiden kan skee. Jeg er virkelig i overordentlig stor Forlegenhed med Hensyn til, for hvilket af Forslagene jeg for min Person skal stemme, thi intet af dem tiltaler mig rigtigt. Det vilde være ønskeligt, om Udvalget traadte sammen igjen, og at alle dets Medlemmer kunde blive enige om et Forslag til tredie Behandling. Jeg vilde beklage, om vi ikke kunde faae Sagen tilende nu, thi det er ikke nogen god Maade at arbejde paa, at man tager en saa stor Sag for, og endelig efter en Mængde Debatter ender med at slyde den ud,